



۱۵

# بوی ماه مهر ۳۰ سال دیگر



۱۶

# سهم ناچیز ایران از سبد گردشگری جهان



۱۴

# داروهای گیاهی کرونا در یک نگاه

# زندگی

سه‌شنبه ۲۲ مهر ۱۴۰۰ : شماره ۶۰۴۳



## حق با شماست

info@amejamdaily.ir

روابط عمومی: ۲۳۰۰۴۴۴۴

**##بلیت- تخلف**

محمدزاده از تهران:

بعضی از شرکت‌های هواپیمایی در مناسبت‌های تقویمی در فروش قیمت بلیت تخلفاتی انجام می‌دهند. از مسوولان تقاضای رسیدگی به این موضوع را داریم.

**##گاز- مایع**

محمدی از تهران:

کپسول گاز مایع پیکاره ۴۰۰۰ تومان گران شد. چرا باید بدون مجوز در نظر گرفتن منافع مردم اجناس گران شود؟

**##واکسن- منظم**

ظفری از تهران:

بی انصافی است اگر در این روزها که واکسیناسیون سرعت گرفته و همه با تمام توان برای هرچه بهتر اجرا شدن آن تلاش می‌کنند، از متولیان امر تشکر نکنیم. مخصوصا پایگاه واکسیناسیون فرهنگسرای اشراق در شرق تهران که با نظم و دقت بسیار زیاد، روند واکسیناسیون اهالی محل را به انجام می‌رساند.

**##دارو- کمیاب**

عشتری از اراک:

برخی از داروهای بیماران خاص بسیار نایاب و کمیاب شده است؛ این در حالی است که به گفته پزشکان معالج، هیچ داروی مشابه دیگری برای بیمار وجود ندارد و سلامت بیمار تنها وابسته به همان داروی خاص است که در هیچ شهری وجود ندارد. در چنین شرایطی، خانواده بیمار باید چکار کند؟ از مسوولان تقاضای رسیدگی به وضعیت داروی بیماران خاص را داریم.

**جوابیه**

در پی درج پیامی در روز شنبه ۱۴۰۰/۶/۲۷ با عنوان «خرابی پله‌برقی ایستگاه متروی شهید بهشتی و آزادگان» مشاور مدیرعامل و مدیرارتباطات و امور بین‌الملل شرکت بهره‌برداری راه‌آهن شهری تهران و حومه با ارسال نامبری اعلام کرد: ضمن عذرخواهی از مسافران گرامی به اطلاع می‌رساند پله برقی ایستگاه شهید بهشتی که دچار نقص فنی شده بود پس از تعمیر، ۲۶ شهریور مورد استفاده شهروندان گرامی قرار گرفت. درخصوص خرابی پله‌برقی ۵۳۰ در ایستگاه متروی آزادگان نیز باید گفت که این پله برقی از ۱۴۰۰/۶/۲۵ به دلیل معیوب شدن هندریل و نبود قطعه مورد نیاز درحال حاضر از سرویس بهره‌برداری خارج شده‌اما پیگیری‌های لازم برای تامین هندریل مورد نیاز ادامه خواهد داشت تا در اسرع وقت شاهد راه‌اندازی و بهره‌برداری پله برقی فوق باشیم.



## ممنوعیت سفر در دوران فراگیری کرونا به مشکلات سلامت روان و بیکاری دامن زده است

خیلی وقت است که خبری از تورهای دسته جمعی به مناطق بکر، دشت‌های فراخ و کویرهایی که به آسمان پرستاره شب‌هایش معروف است، نیست. دیگر صدای جمعیت زیادی از آدم‌ها بر لب دریا و ساحل‌های شمالی و جنوبی کشور شنیده نمی‌شود. حالا مدت‌هاست که بساط یک سفر دسته جمعی و بدون فکر و خیال، جمع شده است؛ سفری که بشود اسمش را فقط سفر گذاشت، نه هیچ چیز دیگر؛ نه یک کار خلاف قانون، نه یک عمل دلپره‌آور، نه یک بی‌مسئولیتی شهروندی و نه حتی یک فعل پرهزینه. اما انگار که این روزها، سفر رفتن همه اینها تعبیر می‌شود به جز معنای واقعی خود سفر. دیروز، پنجم مهر روز جهانی جهاندردی بود؛ بهانه‌ای برای این که با کارشناسان و متخصصان این حوزه هم‌کلام شویم و از آثار و تبعات خاموشی این روزهای سفر در جامعه بپرسیم؛ موضوعی که بیش از هر چیز سلامت روان و بعد از آن هم معیشت بسیاری از افراد را به‌طور مستقیم نشانه گرفته است و نیاز دارد تا هرچه سریع‌تر راهکاری برای آن در نظر گرفته شود.



نرگس خاتمی زاده

جامعه

دارای پویایی است و یکی از جنبه‌های این پویایی، سفر رفتن است؛ اتفاقی که اگر در زندگی آدم‌ها وجود نداشته باشد، می‌توانیم زندگی را به حبس بودن در یک اتاق تشبیه کنیم.» او معتقد است کسانی که در خانه بمانند و از آن خارج نشوند، به افراد افسرده‌ای تبدیل می‌شوند که نمی‌توانند به‌خوبی با دیگر افراد اجتماع ارتباط برقرار کنند و از زیبایی‌هایی که در جهان وجود دارد، استفاده‌کنند ولی وقتی از خانه خارج شویم، آنقدر با مظاهر طبیعی برخورد می‌کنیم که کاملا از نظر روحی اغنا می‌شویم؛ به همین علت است که در تمام کلاس‌های درسی‌ام، یک مثال ثابت و تکراری از سفر ذکر می‌کنم؛ این که یکی از مهم‌ترین مجازات‌هایی که در طول تاریخ برای بشر تعیین شده، زندان انفرادی است. چرا که انسان را هم از محیط طبیعی و هم محیط اجتماعی دور می‌کند.» و سفر رفتن هم دست‌کمی از آن زندان انفرادی ندارد؛ برای همین است که افراد حبس شده، به دلیل گسستگی اجتماعی و طبیعی، ممکن است دچار اختلالات روحی و روانی شوند.

**معیشتی که زمین خورده است**

ناصر رضایی، عضو هیات علمی پژوهشگاه گردشگری هم فارغ از این که بدترین پیامدهای ممنوعیت سفر را تأثیرات عمیق روحی‌اش بر مردمانی می‌داند که دلخوش به تعطیلات آخر هفته بودند، به سازمان، مراکز و افرادی اشاره می‌کند که تا پیش از شیوع ویروس کرونا، خدمات گردشگری به مردم ارائه می‌کردند و بعد از این همه‌گیری، با مشکلات متعددی روبه‌رو شدند: «هتل‌ها، مهمانپذیرها، رستوران‌ها و... آن دسته از مشاغل ارائه‌کننده خدمات گردشگری بودند که تحمل این حجم از فشار و آسیب را نداشتند.» آسیبی که

## سفر به مثابه تخلف

با فراگیری کرونا مسافرت غیرضروری تبدیل به نوعی جرم شده است؛ آن قدر که مدت‌هاست انگشت اتهام برای شیوع ویروس کرونا، به سمت کسانی است که در جاده‌ها رفت‌وآمد می‌کنند و در هر تعطیلی و فرصتی، به سفر می‌روند. اما واقعا آنها شهروندان قانون‌گریز و بی‌مسئولیتی هستند؟ موضوعی که رهنمایی با شک و تردید راجع به تأیید این فرضیه صحبت می‌کند؛ «برای بررسی این موضوع، بهتر است نگاهی به تجربه کنترل کرونا در دنیا بیندازیم. در بسیاری از کشورها، برای مدت محدودی، مسافرت و تردد در فاصله‌های مشخص شده‌ای ممنوع شد اما فقط برای یک بازه زمانی مشخص، نه طولانی مدت. ولی در کشور ما مدت‌هاست که ممنوعیت سفر، جزو ارکان اصلی محدودیت‌های کنترل بیماری قرار گرفته است.» این استاد حوزه گردشگری، چنین محدودیت تقریبی بی‌نتیجه‌ای را علت افزایش خشم این روزهای جامعه می‌داند و معتقد است مسافرت یکی از راه‌هایی است که می‌تواند آرامش از دست رفته مردم را به آنها برگرداند؛ «هنوز هم دیر نشده است و تا جامعه بیش از این به‌هم ریخته نشده است، باید بتوانیم راهی برای سفرهای ایمن مردم باز کنیم تا سلامت روان جامعه، بیش از این در معرض خطر و تهدید قرار نگیرد.» به نظر می‌رسد که تغییر جایگاه ممنوعیت سفر همگانی به ممنوعیت سفر افراد واکسینه نشده، بدیهی‌ترین راهکاری باشد که می‌تواند چرخ صنعت گردشگری که با سلامت روان مردم گره خورده است را دوباره روی ریل بیندازد.



یادداشت:

تورج فتحی

کارشناس

محیط زیست

## حفظ محیط زیست با سفر مسؤوَلانه

اغراق نیست اگر بگوییم اهالی حوزه گردشگری و محیط‌زیست تصور می‌کردند با قوانین محدودکننده‌ای که در دوره شیوع ویروس کرونا بر مسافرت اعمال شد، فرصتی فراهم شود تا طبیعت کشور و محیط‌زیست، نفسی تازه‌کند و بتواند دوباره خودش را احیا کند؛ اما واقعیت این است این فرضیه به صورت فراگیر در کل کشور به ثمر نرسید. مثلاً این‌که در استان‌های شمالی میزان سفر به اندازه‌ای کم نشده که ما احساس کنیم شرایط تنفس برای محیط‌زیست این مناطق ایجاد شده است. در واقع به اندازه‌ای کاهش سفر نداشتیم که بگوییم میزان تولید زباله کم شد، تخلیه آلودگی به محیط کاهش پیدا کرد و تخریب محیط‌زیست، روند نزولی داشت و دارد؛ چون اغلب تعطیلاتی که پیش آمد، همچنان سیل مسافران بود که به سمت استان‌های شمالی و البته برخی استان‌های غربی کشور سرازیر شدند؛

مثلاً در فصل گرمایی که پشت سر گذاشتیم، استان‌های غرب کشور مانند کردستان، آذربایجان شرقی، اردبیل و مناطق کوهستانی که آب و هوای معتدلی دارند و در فصل گرما از شرایط دمایی طاقت‌فرسا به دور هستند، جاذبه‌های گردشگری مناسبی بودند و کرونا هم نتوانست مردم را از سفر به این مناطق دور کند. بنابراین به نظر می‌رسد آن توفعی که برای استراحت طبیعت داشتیم، به‌جز چند ماه ابتدایی همه‌گیری این بیماری محقق نشد. البته آمارها نشان می‌دهد در چند ماه اول شیوع ویروس کرونا، سفرها تا حدودی کم شد اما بعد از چند ماه، شرایط به صورت عادی و متعارف درآمد و دیگر معنای تنفس برای طبیعت نمی‌داد. فراموش نکنیم با چند روز و چند هفته کاهش سفر، میزان کاهش تخریب در محیط‌زیست خیلی خودش را نشان نمی‌دهد؛ چراکه ما زمانی می‌توانیم تنفس درباره محیط‌زیست را قضاوت کنیم که یک فاصله زمانی نسبتاً طولانی از استراحت آن سپری شده‌باشد.

اما با همه این اوصاف، به نظر می‌رسد چاره تنفس محیط‌زیست، نه محدودیت مسافرت بلکه سفرهای آگاهانه و دلسوزانه مردم به مناطق طبیعی است. در واقع باید آنقدر اطلاع‌رسانی خوبی انجام بدهیم و درباره سفرهایی بدون تخریب منابع طبیعی و تولید زباله، به مردم آگاهی بدهیم که دیگر نیاز به ممنوعیت سفر برای استراحت طبیعت نباشد. اتفاقاً باید سفر را ترویج کنیم اما راه حفظ و حمایت از منابع طبیعی و محیط‌زیست را هم نشان مسافران بدهیم. ضمن اینکه مراقبت از طبیعت، در فصل‌هایی که خطر آتش‌سوزی وجود دارد، باید بیشتر از همیشه مورد توجه مسافران قرار بگیرد و رفتارهای خطرناک انجام ندهند که منجر به آسیب به محیط‌زیست طبیعی کشور بشود. فراموش نکنیم این خودمان هستیم که باید دلسوز طبیعی باشیم که از مدرنیته به آن پناه برده‌ایم.

در دوران فراگیری کرونا پلیس مسافران از شهرهای با وضعیت قرمز و نارنجی می‌شود